

Sygn. akt XI W 2739/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant Paulina Adamska

w obecności oskarżyciela-----

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 roku

sprawy A. N. (1)

urodzonej (...) w M.

córki Z. i J. z domu O.

obwinionej o to, że:

w dniu 01 kwietnia 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 07.03.2014 r. o godzinie 20:44 na Al. (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 96§3 kw

orzeka

I. obwinioną A. N. (1) uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 96§3 kw w zw. z art. 96§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.

II. na podstawie art. 118§1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2739/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07.03.2014 r., o godz. 20:44 na al. (...) w W., urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości wykonało zdjęcie pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h. W związku z ujawnieniem popełnienia wyżej opisanego wykroczenia, Straż Miejska (...) W. podjęła czynności wyjaśniające, aby ustalić tożsamość sprawcy. W dniu 10.03.2014 r. na podstawie zasobów bazy Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem pojazdu jest A. N. (1). Ustalonej właścicielce zostało wysłane za pośrednictwem poczty wezwanie wraz

z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Poczta ta, nadana dnia 14.03.2014 r. w Urzędzie Poczтовым na adres ul. (...), (...)-(...) W.-W. została w dniu 25.03.2014 r. odebrana osobiście przez A. N. (2), co pokwitowała własnoręcznym podpisem. Obwiniona w żaden sposób nie zareagowała na wysłaną do niej korespondencję.

Straż Miejska (...) W. na podstawie art. 54 § 7 kpw odstąpiła od przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. (...) sprawy wraz z wnioskiem o ukaranie zostały przesłane do tut. Sądu celem rozpatrzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatkę urzędową (k. 1-3), wezwanie (k. 4), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 5) oraz notatki urzędowe (k. 10, 11 i 12).

Obwiniona w trakcie czynności wyjaśniających zarówno nie złożyła wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej, jak również nie nadesłała ich na piśmie do siedziby Straży Miejskiej (...) W..

Sąd zważył, co następuje:

Dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 10, 11 i 12), wezwania (k. 4) oraz zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5), Sąd uznał za dowody wiarygodne. Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane, a ich treść nie budzi wątpliwości.

Wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Popełnienie wykroczenia opisanego w tym przepisie zagrożone jest karą przewidzianą w art. 96 § 1 kw, to jest karą grzywny.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie ulega wątpliwości, iż A. N. (1) w czasie, kiedy była świadoma wezwania ją przez Straż Miejską (...) W. do wskazania, komu powierzyła do kierowania pojazd, tj. w okresie od odebrania wezwania czyli od 25 marca 2014 roku do dnia upływu siedmiodniowego terminu na udzielenie odpowiedzi, czyli do dnia 1 kwietnia 2014 roku – wbrew obowiązkowi nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, tj. Straży Miejskiej (...) W. Oddziału Ogólnomiejskiego mieszczącego się przy ul. (...) w W., komu powierzyła do kierowania w dniu 7 marca 2014 roku o godzinie 20:44 na al. (...) w W., stanowiący jej własność pojazd marki S. o nr. rej. (...). Obwiniona była obowiązana do wskazania, komu powierzyła pojazd na podstawie art. 78 ust. 4 Ustawy Prawa o ruchu drogowym. Wezwanie do wskazania kierującego pojazdem otrzymała 25 marca 2014 roku, a więc w osiemnaście dni po zarejestrowaniu wykroczenia popełnionego przez kierowcę jej pojazdu. Zdaniem Sądu czas ten był tak krótki, że obwiniona mogła pamiętać, bądź z łatwością ustalić, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował pojazdem, którego jest właścicielem. Jednakże tego nie uczyniła i powyższej informacji na żądanie uprawnionego organu nie udzieliła. Dlatego też Sąd uznał, iż obwiniona popełniła wykroczenie z art. 96 § 3 kw z upływem siódmego dnia od 25 marca 2014 roku, to jest w dniu 1 kwietnia 2014 roku.

Nawiązując do art. 78 ust. 4 w/w ustawy należy w tym miejscu zaznaczyć, iż zgodnie z tym przepisem, właściciel lub posiadacz pojazdu może uchylić się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu pojazd został powierzony do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Jednakże odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż w toku postępowania nie

zostało wykazane, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce, a tym samym uwolniła obwinioną od odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie.

Wobec powyższych należy uznać także, iż obwiniona wypełniła ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania jej popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania A. N. (1) winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionej godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym służy skutecznemu wykrywaniu sprawców przestępstw i wykroczeń drogowych, jest zatem niezbędnym uregulowaniem, mającym na celu wykrycie sprawcy czynu przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Niejednokrotnie informacja pochodząca od właściciela, bądź użytkownika pojazdu jest jedyną wskazówką, na którą mogą liczyć organy prowadzące postępowanie i od tej odpowiedzi zależy ukaranie sprawcy wykroczenia drogowego. Waga naruszonego obowiązku była zatem wymierna. Wobec powyższego bez wątpienia należy stwierdzić, iż czyn obwinionej był społecznie szkodliwy.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. A. N. (1) ponosi wobec powyższego odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionej. Określając wysokość grzywny na kwotę 400 złotych, Sąd miał na uwadze względy indywidualno-prewencyjne. W ocenie Sądu, orzeczona kara nie jest nadmiernie restrykcyjna, ale powinna w przyszłości uświadomić obwinionej nieopłacalność popełniania wykroczeń i skłonić ją do postąpienia zgodnie z prawem w podobnej sytuacji.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania. Sąd uznał, iż nie zachodzą przeszkody ku temu, aby obwiniona poniosła koszty postępowania w pełnej wysokości. Na zasądzone koszty składają się: kwota 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłata od kary grzywny, której wysokość wyliczono na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (40 zł).